

II. helyezett (elbeszélés)

GORZÓ JÁNOS

„A fiunk ötlete volt!”

GORZÓ JÁNOS (1985) Budapest

Éles fájdalom hasít a fejembe. Így figyelmeztet a testem, mára elég volt a munkából. Felpillantok a faliorára, ami negyed tízet mutat. Ideje hazaindulni. Általában én zárom az irodát, a többiek ilyentájt már valószínűleg túl vannak a vacsorán. Nem panaszkodom emiatt, ahogy mondani szokás, egy jó főnök elsőként ér be, és utolsóként hagyja el a munkahelyet. Ha ez így van, azzal semmiképp sem áltathatom magam, hogy jó vezető lennék, délelőtt tíznél korábban sosem érek be. A szekér mindenesetre nagyon jól megy, ha eredményesség szempontjából vizsgáljuk a dolgot, igazán büszke lehetek az ügyvédi irodánk teljesítményére.

A mélygarázsban már csak az én Lexusom várakozik. Annak ellenére, hogy városi terepjáró, megjelenésében inkább feltűnően nagy és tágas, mint jól manőverezhető. Ez a kellemetlenség néha parkolásnál fejtörést okoz ugyan a belvárosban, az érzés, ami akkor fog el, ha megpillantom, minden macerát képes elhalványítani. Beülök az autóba, végigsimítok a bőrkormányon, és gondolatban megköszönöm, hogy „ő” az enyém. Ezekben a pillanatokban valahogy mindig az élet császárának érzem magam. Azt hiszem, az is vagyok. Egy szerencsés fickó, akinek mindent megadott a sors. Rendezett családba születtem, a szüleim pedagógusok voltak. Ez utóbbi tény gyerekként persze nem tűnt olyan felemelőnek, nagyon szigorúan fogtak. Felnőtt fejjel már tudom, igazuk volt. Bár sosem vetett fel minket a pénz, a lehetőségekhez képest minden adott volt számomra, hogy felnőttként magam is az értelmiségiek táborát gyarapítsam. Mindent meg is tettem, hogy ez így is legyen. Ha a józan ész kevésnek bizonyult, töretlen szorgalmam és hitem átsegített a keményebb kihívásokon. Bár kikövezett út vezetett az ügyvédi diplomámig, azért mégiscsak végig kellett menni saját erőből ezen az úton.

Az igazi sikertörténet csak aztán kezdődött. Károlyi Ernővel még az egyetemem ismerkedtem meg. Csoporttársak voltunk, később jó barátok lettünk, a diploma megszerzése után pár évvel pedig megalapítottuk közös ügyvédi irodánkat. Talán mondanom sem kell, életünk legjobb döntésének bizonyult. Kiemelkedő sikereink alig több mint tíz év alatt a felső tízezerbe repítettek minket. A munka mellett a magánéletben sem került el a jó szerencse, van egy gyönyörű feleségem és egy nyolcéves, életerős fiam, akikre elmondhatatlanul büszke vagyok. Ők teszik teljessé az életemet, miattuk van értelme nap nap után visszatérni a mókuserékbe.

Kifordulok az Andrásyra, és egy pillanatig meglepetésként ér az útszélfasoron világító izzók tízezeinek sokasága. Alapvetően nem lenne ebben semmi különös, minden évben érkezik a karácsonyi díszkivilágítás. Na de október második hetében? Ez azért mégiscsak szokatlan. Épp ma délelőtt olvastam róla, hogy valamilyen vásárt terveznek az Andrásyn, ezért érezték szükségesnek a díszkivilágítás idő előtti kihelyezését. Egyébként, ha még most sem sikerült napirendre térned az október közepi díszítés szokatlan ténye fölött, bizonyára nem is hallottál a Keletinél szeptember elején teljes díszben pompázó karácsonyfáról, ami alatt halomban állnak a szintén díszítőelemként kihelyezett ajándékcsomagok. Az iskolakezdés után néhány nappal egy karácsonyfával szembesülni mégiscsak durvább, nem igaz? Többségünk egy-

két héttel azelőtt még vígan nyaralगतott valamelyik vízparton, legyen az hazai vagy külföldi. Sokan fel is háborodtak emiatt, én magam egyébként jót mosolyogtam rajta. Mindig is a karácsony volt a kedvencem az ünnepek között, ha már szeptemberben besurran az életünkbe valamilyen formában a hangulata, annak én csak örülni tudok. Még akkor viccesen meg is jegyeztem a feleségemnek, Vikinek, hogy ezzel a húzással a karácsony minden idők leghosszabb készülődési időszakával felvezetett ünnepe lett. Minden létező emberi számítás szerint a szeptembertől december végéig tartó időszak négy hónapot foglal magába, ami egészen pontosan egy teljes év harmadát jelenti. Ha még azt is figyelembe veszem, hogy mi nem szoktuk lebontani a karácsonyfánkat január elején – legtöbbször valamikor február derekán jut eszünkbe –, alig több mint hat hónap telik el a következő felkészülési időszakig. Ilyenformán végiggondolva én is úgy érzem, többet foglalkozunk a körítéssel, mint azt kellene. Persze ember legyen a talpán, aki ellen tud állni a karácsonyi hangulat úthengerének. Én magam sem tudok. November elején már szemérmetlenül megjelennek majd az ünnepekre hangoló tévéreklámok, amik közül személyes kedvencem az éveken át vetített, mostanra sajnos félig elfeledett, kivilágított, piros Coca-Cola-kamionvonulás. Mintha maga az ünnepi hangulat lenne az, amit a pótkocsikon szállítanak. Az üzletek polcait telepakolják csokimikulások tucatnyi variánsával, amik pár hónappal ezelőtt – a csoki beolvasztását megelőzően – még a húsvéti csokinyuszi megnevezést viselték. Hogy ebből mennyi igaz, fogalmam sincs, mindenesetre mindig jókat vigyorgunk rajta a családos kollégákkal. Na jó, bevallom, azért mindig a prémium kategóriás termékek között válogatok, biztos, ami biztos alapon. November elseje után a pénztárcák is rettegnek, ha véletlenül egy pláza belső terébe keveredik az ember. A kihelyezett ünnepi díszítés, a kirakatok fényfüzérékkel felturbózott változatai és a hangszórókból ömlesztett Frank Sinatra-dalok, egyéb karácsonyi dalválogatások már-már a vásárlásra buzdító praktikákról szóló pszichológiai tanulmányok leghálásabb témájának is beillenének. Tény és való, amit el lehet adni, azt ebben az időszakban nagy valószínűséggel el is adják. Ugyan nem vagyok kereskedő, azzal laikusként is tisztában vagyok, hogy az éves kiskereskedelmi pénzmozgások harmincöt-negyven százaléka ezekben a hónapokban zajlik.

A gyérülő esti forgalomban könnyedén küzdöm át magam a belváros amúgy étellel teli forgatagán. Az Erzsébet hídon áthajtva elhaladok a Gellért-hegy mellett, majd a Naphegy felé folytatom az utat. Alig több, mint nyolc éve annak, hogy itt élünk a keleti lejtő felső harmadában. Villaléptékkal mérve a miénk kifejezetten aprónak számít a maga százötven négyzetméteres alapterületével, de a Várra és a Gellért-hegyre néző panorámája még a legigényesebb barátaink körében is elismerő bólintásokat vált ki. Különösen jutányos áron sikerült hozzájutnom a házhoz, aminek alapvetően két oka volt. Javában zajlott a gazdasági válság miatti ingatlanpiaci összeomlás, ráadásul erősen felújítandó állapotában lettünk a szerelmesei. A mai napig jól emlékszem arra a márciusi napra 1991 tavaszán, amikor először randiztunk Vikivel. A Corvinba vittem el mozizni egy frissen bemutatott filmre, ami a *Reszketések, betörők!* volt. Amellett, hogy azonnal a kedvenc filmjeink között követelt helyet magának, a jeles alkalom miatt is emlékezetes. No de miért is mesélek erről épp neked, kedves olvasó, akit talán mindez nem is érdekel? Két okból tartottam fontosnak, hogy ezt a részletet megosszam veled. 1991-ben a filmben látott életszínvonal két, akkor húszéves fiatal számára addig soha nem látott, szinte elképzelhetetlen álmképnek tűnt. Én már akkor a jogi karra jártam, és titkon elhatároztam magamban, ha erőmből telik, egyszer mi is ilyen házban élünk majd. Az 1999-es esküvőnkön szigorúan négy szemközt tettem is egy erre vonatkozó ígéretet Vikinek. Akkoriban még talán könnyelműnek tűnt, de hittem magamban. A kör pe-

dig éppen ott zárul, ahonnan a kis mellékvágányra jutottunk, 2011 tavaszán – szinte napra pontosan az első randink után 20 évvel – a Naphegyen sétálgattunk. Örültünk a világnak, örültünk egymásnak, de a legjobban a természet egy furcsa csodájának. Orvosi értelemben Vikit meddőnek nyilvánították. Sok időbe telt, mire bele tudtunk törődni ebbe az állapotba. Már az örökbefogadáson kezdtünk gondolkodni, mikor 2011 januárjában a feleségem rosszul lett. Azt gondolom, nem sok pár örült még annyira rosszulletnek, mint mi, amikor az orvosok megállapították a terhességet. Ezért vezetett az utunk a Naphegyre aznap, a pocaklakó Bencénket sétáltattuk a jó levegőn. Ekkor pillantottuk meg ezt a villát, ami nagyon sok tekintetben hasonlít Kevinék házára. Csak egymásra néztünk, és szavak nélkül is tudtuk, mire gondol a másik. Hamar elkészültünk a teljes felújítással, augusztus elején már ide hoztam haza őket a kórházból.

Beparkolom az autót a fűtött garázsba, az automata kapu kötelességtudóan zárul mögöttem. A garászból épületen belül nyílik ajtó az előszobába, ahol a ruhatárat rendeztük be. Kabátra október derekán még nem volt szükségem, csak a cipőm helyezem fel gondos precizitással a lábbelik számára fenntartott polcra.

Közel állok ahhoz, hogy itt, helyben összerogyjak a fáradtságtól, mégis, azt a kevés színészi vénát elővéve, ami belém szorult, élénken és energikusan toppanok be a nappaliba.

– Helló, család! Mi a helyzet itthon? – kérdem széles mosollyal az arcomon.

Bence a fotelben ül, kezében a néhány napja frissen zsákmányolt új iPhone-ja. Nagyon bele van merülve a netezésbe, fel sem nézve ennyit reagál.

– Csó!

A háttérben a tévé duruzsol, de olyan halkán, hogy érteni igen nehezen lehetne. Nincs ebben semmi furcsa, ha itthon vagyunk, mindig be van kapcsolva, ha nézzük, ha nem. 99%-ban inkább nem, csupán valamiféle háttérzajként funkcionál.

A konyha felől diszkrét csörömpölés hallatszik, Viki a mosogatógépbe rámolja az edények és poharak sokaságát. Bence köszönése után abbamaradnak a zajok, és érkezik is az anyai intelem.

– Mindjárt kidobom azt a telefont, ha nem tudsz normálisan köszönni!

– Jó-jó, szia, apa – válaszolja Bence unott hangon. Felnéz rám, és valami furcsa, kifürkészhetetlen vigyort varázsol az arcára.

Tudom, oda kéne mennem hozzá, leülni egy kicsit, megkérdezni, mi újság a suliban, de már túlságosan fáradt vagyok ehhez. Sablonkérdésre ügyis sablonválasz érkezik, rosszabb esetben még talán zokon is venné, hogy kezdősködni kezdtem. Nem akarok a fárasztó apa szerepébe kerülni a szememben. Inkább vagyok jó haver, egyfajta cinkostárs.

– Jaj, hagyd már, szívem – lépek oda Vikihez, fél kézzel átkarolom a derekát, és pusztít nyomok a homlokára. Elnéző mosoly bukkan fel az arcán.

– Szia, itthon nincs semmi különös. Neked milyen napod volt? Fáradtnak tűnsz.

Hiába minden igyekezetem, a közel harminc együtt töltött év alatt minden rezdülésemet kiismerte.

– Ne is kérdezd – vetem le a jókedv álarcát –, egy híres énekes pár válni készül.

– De hát ti nem foglalkoztok valóperes ügyekkel.

– Nem, de ők nagyon speciális eset. Legalább öt vagy hat közös cégük van, olyan összefonódásokkal, hogy talán hónapokig is eltart majd, amíg kibogozzuk a szálakat, kinek miből és mennyi jár.

– De miért nem bírod ezt valamelyik fiatalabb kollégádra? Inkább pepec munkának tűnik.

– Gondolod, hogy ez nekem nem jutott eszembe? Kifejezetten engem kértek fel.

– Ó, értem – feleli elgondolkodva. Rövidke szóváltásunk közben gépies mozdulatokkal megmelegítette nekem a félretett lasagne-adagomat, amit most finoman csúsztat elélem. Amíg vacsorázom, fogmosás után ágyba parancsolja Bencét. Evés után letusolok, és hazaérkezésem után alig félórával már az ágyban fekszem. Így van ez szinte minden hétköznapon.

Reggel a teljes család együtt indul útnak. A sulis előtt kitesszük a gyereket, aztán indulunk tovább a sportközpont felé. Általában ilyenkor tudunk egy kicsit beszélgetni Vikivel. A délelőtti időszakban még én is kipihent vagyok. A mai nap, úgy tűnik, kivétel. Már eleve nyugősen ébredt, fel is vetette, hogy inkább kihagyná a reggeli teniszt, de mivel már korábban egy páros meccset beszélünk le, ezzel az érvvel sikerült kirángatnom az ágyból. Szó nélkül, a távolba révedve bámult kifelé az ablakon. Beszélhettem én neki az Andrassy fényeiről, mintha meg se hallotta volna. Arra a felvetésemre, hogy idén esetleg mi is hamarabb, december helyett már november elején feltetethetnék a külső világitást a házra, csak annyit reagált: „Ahogy gondolod, szívem.” Azt talán már meg sem hallotta, hogy online előrendeltem Bence egyik karácsonyi ajándékát, egy LEGO Star Wars csillagrombolót. Reagálni legalábbis nem reagált semmit.

Minden héten ugyanaz a program, hétfőn úszás, kedden kondi, szerdán tenisz. Ez ismétlődik szombatig, vasárnap pedig sportmentes napot tartunk. A rendszeres testmozgást alapvető fontosságúnak tartom, ha valaki hozzám hasonlóan túlnyomórészt ülő, irodai munkát végez. Természetesen a sport az oka annak is, hogy tíz óra előtt sosem érek be az irodába.

A mára lebeszélte meccset Károlyi Ernőék ellen játsszuk. Ő is a felesége oldalán lép pályára, így szoktunk vegyes párosozni. A tét többnyire az szokott lenni, hogy ki állja a mozgás után közösen elfogyasztott reggeli számláját. Na meg persze a zrika, amit a vesztesnek hetekig el kell viselnie a győztestől. Ernővel a munkán túl is összefűz bennünket a barátság, és persze Viki is jóban van Eszterrel, így többnyire megvan köztünk az összhang. A meccset túlnyomórészt mi szoktuk nyerni, valószínűleg ezért hallgathatom sokkal tovább Ernőtől, ha véletlenül sikerül behúzniuk egy győzelmet. Ez már csak azért is ritka alkalom, mert Vikinek van némi teniszmúltja, tizenhárom éves koráig rendszeresen lejártak ütögetni az édesapjával. Nem tagadom, tényleg jóval ügyesebb nálam is, a győzelmeink inkább az ő tehetsége miatt születnek.

Tehetség ide vagy oda, úgy tűnik, ma ritka rossz napot fogott ki. Kettős szervahibák, hálóba bombázott returnok, pályán kívülre visszatett labdák sorozata.

– Szedd már össze magad, Viki! – dorgálom idegesen, cseppet sem szelíd stílusban. – Figyelj oda egy kicsit jobban!

– Ne haragudj, mondtam reggel, hogy nem érzem jól magam – válaszolja szemrehányó hangnemben.

Értem én, kirángattam az ágyból, pedig nem volt kedve jönni. Most édes a bosszú. Pontosan tudja, hogy játékban is nehezen viselem a vereséget, azt meg végképp, ha később cukkolnak vele. Pedig Ernőtől pontosan erre számíthatok.

– Mi a baj? – kérdem. Próbálok némi empátiát csempészni a hangsúlyba.

– Valahogy fáradtnak és gyengének érzem magam – vallja be elhaló hangon.

Az első gondolatom a felháborodásé. Fáradt? Otthon van egész nap, a háztartási dolgokat intézi. Hogy lehet abban elfáradni? Nem mintha a szemére vetném, esküvő után még jó pár évig dolgozott, én beszéltem rá, hogy maradjon otthon, mikor terhes lett Bencével. Akkor már bőven kerestem annyit,

hogy ezt a luxust megengedhessük magunknak. Na de hogy fáradt... Még ha én mondanám, hogy fáradt vagyok. Elvégre azért dolgozom minden nap, mint egy félbolond, hogy nekik mindenük meglegyen. Ez a gondolatsor egy pillanat alatt suhan át rajtam, arcomon csak egy furcsa fintor erejéig jelenik meg. Aztán eszembe jut, hogy talán valami vírus bujkálhat benne, és elszégyeltem magam. Annyira azért én is ismerem Vikit, hogy tudjam, nem szokása pusztán lustaságból kényeskedni.

– Rendben, akkor legyél te a hálónál, én pedig hátra állok. Végig tudod játszani? Már nincs sok hátra.

– Azt hiszem, igen. Legalábbis megpróbálom – feleli hálás félmosollyal.

Most már teljesen biztos vagyok benne, hogy nem szándékosan játszott rosszul. Korábban sosem kaptunk ki ekkora különbséggel. A meccs 6:1, 6:0 lett. Ernőék ugrándozva ölelkeznek a háló másik oldalán, én pedig a sajnálkozó Vikit vigasztalom. Azt hiszem, nem lehetek túl hiteles, szerintem lerí rólam, mennyire bosszant a vereség.

Hazafelé a kocsiiban kínos a csönd, aminek egy annál is sokkal kínosabb kérdés vet véget.

– Ugye, nem felejtetted el, hogy ma délután ötkor Bencének gokartversenye lesz? Két hete megígérted neki, hogy szabaddá teszed magad – emlékeztet gyanakvó tekintettel.

A szomorú igazság az, hogy teljesen megfeledkeztem a dologról, mára két megbeszélést is leszerveztem, amiket igencsak kínos lenne lemondani. Nagyon gyorsan ki kell találnom valami ésszerűnek hangzó választ. Azt azért mégsem vallhatom be, hogy egyszerűen elfelejtettem.

– Úgy volt, hogy szabaddá tudom tenni a ma délutánt, de, tudod, közbejött tegnap az a válási ügy. Ments ki, kérlek, Bencéné!

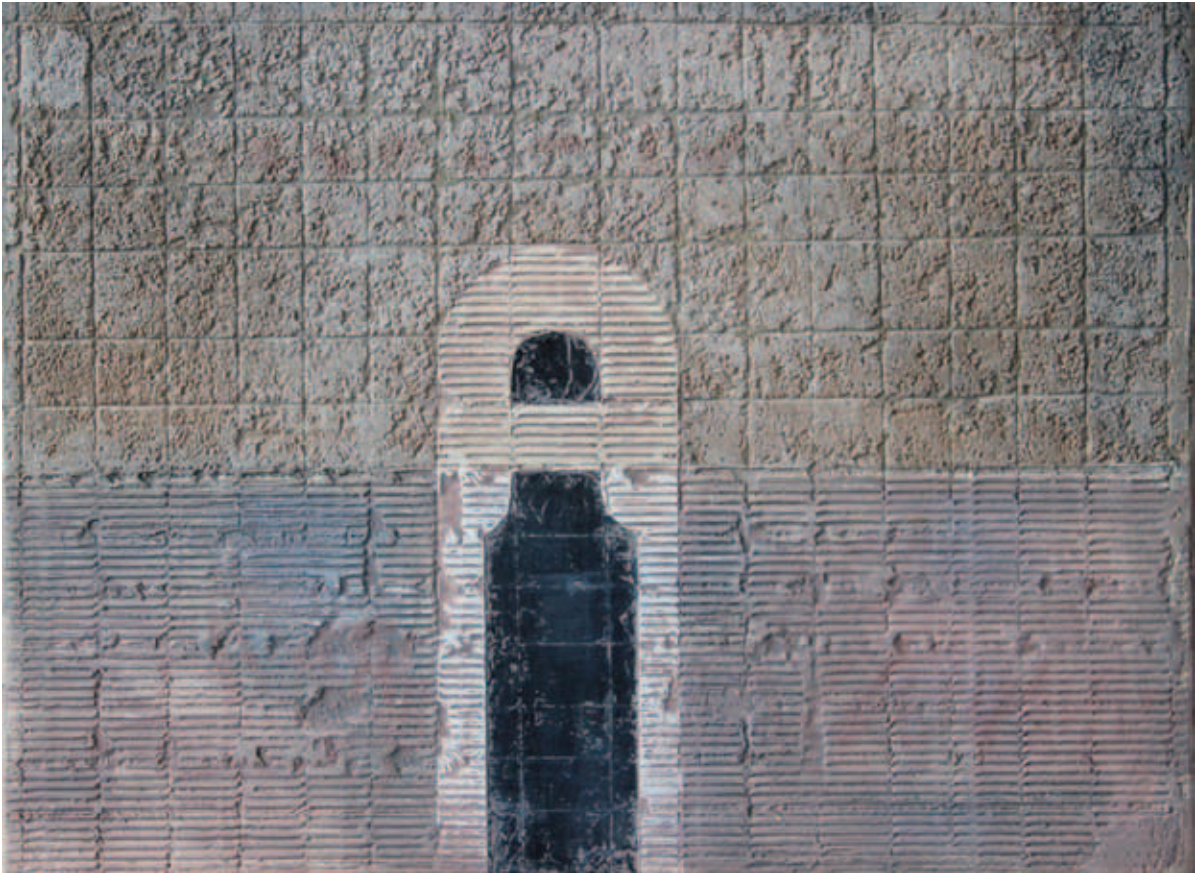
– A válási ügy... Neked tényleg fontosabb egy válás, mint a saját fiad első versenye? Nem hiszem el, hogy fél nap ide vagy oda számítana egy ilyen ügyben!

Nagyon kiakadt, de ezzel párhuzamosan én is. Sosem tudtam magamba szállni még akkor sem, ha olyasmiket vetett a szememre, amikben alapvetően igaza volt. Helyette én is támadok, minden létező frusztrációm a felszínre tör.

– Akár egy óra is számíthat, de nem untatlak a részletekkel. Azt viszont kikérem magamnak, hogy ne lenne fontos a fiam! Gondolod, hogy én nem ülnék szívesebben egy gokartpálya szélén, mint a tárgyalóasztalnál? Szerinted a munkámat jobban szeretem, mint titeket? Azért dolgozom ilyen keményen, hogy mindenünk meglegyen. Hogy Bence olyan körülmények között nőhessen fel, amire egyikünknek se volt lehetősége. Azért, hogy neked ne kelljen dolgoznod, és el tudj menni. Én is el tudnék, ha csak annyi dolgom lenne egész nap, hogy bevásároljak, takarítgassak és összeűssek valami kaját délutánra.

Az utolsó mondattal valószínűleg túllőttem a célon, Viki arcán sorban gördülnek a könnyek.

– Sohasem kértem, hogy tarts el, te kértél engem, hogy maradjak otthon a gyerekekkel. Azt pedig végképp nem gondoltam volna, hogy ezt valaha is a szememre veted. Észre sem veszed, mennyire megváltoztál. Megváltoztatott, hogy úgy érzed, te csinálsz mindent a családban, de azt hiszem, leginkább a pénz változtatott meg. Én még emlékszem azokra az ünnepekre, amikor kevés pénzből éltünk, szinte hónapról hónapra. Nem a Naphegyen laktunk, nem volt flancos fényfűzér a házra aggatva, nem rendeltük meg előre a karácsonyi menüt, és nem vettünk egymásnak több százézes ajándékokat. Mégis boldogabbnak éreztem magam, mint az utóbbi években bármikor. Nem lehet mindent pénzzel elintézni. Hiába veszel a gyerekeknek menő LEGO-készletet, ha magadból nem adsz semmit, mert minden energiád a munkára megy el.

BUDAHÁZI TIBOR, Római töredékek XI.; XVI., 2015–19

BUDAHÁZI TIBOR, Római töredékek XXIV.; VII., 2015–19

– Én igazából nem úgy...

A mondatot már nem tudom befejezni, a házunk előtt kiugrik az autóból, és becsapja az ajtót maga mögött. Egy pillanatra visszafordul, szúrós szemmel a szemembe néz, és bekopog az ablakon.

– Bencét pedig hívd fel te, és mentsd ki magad! Na, szia.

Feldúltan hajtok keresztül a városon. Szerencsére a reggeli csúcsnak már vége, viszonylag elviselhető a forgalom. Csak egy jó kis dugó hiányzott volna még. Ernő már előttem beérhetett, most vigyorogva jön szembe a folyosón.

– Már nem is emlékszem, mikor esett utoljára annyira jól reggeli, mint a mai – kezdi a játszmat.

Érzem, hogy az arcvonásaim megkeményednek. Nem sok választ el tőle, hogy finoman letöröljem azt a negédes vigyort a képéről. Azt hiszem, veszi a lapot, ő is elkomolyodik, majd szó nélkül halad el mellettem az ellenkező irányba. Kulcsra zárom az irodám ajtaját. Kipakolom ugyan a folyamatban lévő ügyeim iratanyagait az asztalomra, de csak üveges tekintettel bámulok magam elé. Másfél órán át csak Viki szavai visszhangoznak a fejemben. Épp elhatározom, hogy lemondok mindkét délutáni megbeszélésemet, és meglepem őket a gokartpályán, amikor megcsörren a mobiltelefonom.

– Jó napot kívánok! Hegedűs Márk törzsszászlós vagyok a II. kerületi Rendőrkapitányságról. Dr. Hollósy Józsefet keresném.

A pillanat törtrésze alatt bukkannak fel és tűnnek tova gondolatok tucatjai. Borzongás fut végig a gerincemen. A testemben szétáradó adrenalin próbál felkészíteni arra, amire nem lehet felkészülni.

– Én vagyok, parancsoljon – válaszolom. Vagy inkább csak lehelem, a hangszálaim szinte nem is rezegnek.

– Sajnos rossz hírt kell közölnöm önnek. A feleségét agyvérzés gyanújával kórházba szállították a Széna térről. Az állapota stabil volt, amikor a mentők elszállították a helyszínről.

– Melyik kórházba vitték?

– A Honvédkórházba. A mentős főorvos arra kért, javasoljam önnek, hogy látogatás előtt otthon állítson össze egy kórházi csomagot a beteg számára. Várhatóan hosszabb időt kell majd benn töltenie.

– Értem. Rendben, köszönöm a tájékoztatást.

– Jobbulást kívánunk. Viszonthallásra.

Úgy remeg a kezem, hogy a telefont gyors egymásutánban háromszor is sikerül letennem az asztallapra. A büntudat, az idegesség, a sírás és ki tudja, még mi szorongatja a torkom. Talán ezért volt fáradt már reggel is. Én pedig nem hagytam pihenni. Először erőltettem a teniszt is, aztán még össze is veszttem vele. Könnyen lehet, hogy elkerülhető lett volna a nagyobb baj, de az én sorozatos hülyeségem miatt mégis bekövetkezett. Utolsó mondatai minden eddiginél élesebben hangzanak a fejemben. Mintha csak megérezett volna valamit, és próbált volna a helyes irányba terelni. Még utoljára. Nem! Ilyesmire még csak gondolnom sem szabad! Meg fog gyógyulni, és én olyan férje leszek, amelyet megérdemel. Sorban átgondolom a teendőket, felhívom Viki szüleit, beszámolok a történekről, és megkérem őket, hogy hozzák el Bencét az iskolából, majd együtt jöjjenek utánam a kórházba. Én hazamegyek, egy sporttáskába halmozom Viki két köntösét, néhány törölközőt, tisztasági szereket. Arról még nincs információ, hogy milyen állapotban van, ezért gyümölcsöt és üdítőt egyelőre nem veszek magamhoz. A gyorsajtást is kockáztatva száguldok a kórház irányába. Útközben megállok egy bankautomatánál, amiből félmilliónyi készpénzt veszek magamhoz.

A Honvéd recepcióján az intenzív osztályra irányítanak. A maradék vér is kiszalad az arcomból és kezeimből. Az ájulás szélén állok. Össze kell szed-

nem magam, a nővér javaslatára az automatából veszek egy erős feketét, ami némileg helyrehoz. A harmadikon az osztályvezető főorvos fogad.

– A feleségének erős agyvérzése volt. Jelenleg mesterséges kómában tartjuk, amíg normalizálódik az agyi trauma. A CT-vizsgálatok alapján megpróbáljuk gyógyszeres kezeléssel megfékezni a folyamatot, de lehetséges, hogy műtéti beavatkozásra is szükség lesz. Egyelőre az a legfontosabb, hogy az alapvető életfunkciók megfelelően működjenek. Meg kell kérdeznem, hogy szed-e rendszeresen valamilyen gyógyszert a felesége.

– Nem szed semmit. Ugye, teljesen felépülhet, doktor úr?

– Erre a kérdésre jelen pillanatban sajnos nem tudok válaszolni. Ha sikerül normalizálni a trauma utáni állapotot, és felébreszthetjük a mesterséges kómából, akkor tudok többet mondani arról, hogy van-e bármiféle ideiglenes vagy maradandó agykárosodás.

– Értem. Még volna egy privát kérdésem, válthatnánk néhány szót valahol négy szemközt?

– Természetesen, fáradjon az irodámba.

– Azt szeretném kérdezni, van-e arra bármilyen mód, hogy a feleségem a létező legjobb ellátásban részesüljön?

Benyúlok a zakóm belső zsebébe, és előhúszom a vastag borítékot. Úgy tűnik, nincs túlságosan meglepve, kis ideig fészengek, talán túl keveset hoztam magammal.

– Nézze, uram – kezdi apró fejcsóválással, közben a borítékot a kezemmel együtt visszafelé tessékeli a zsebem irányába –, megtehetném, hogy elfogadom a pénzét, de a lelkiismeretem ezt nem engedi. Nincs az az orvos, aki jelen pillanatban meg tudná jósolni a felesége felépülési esélyeit. Egyelőre az életben tartása a cél, és higgye el, mi minden tőlünk telhetőt megteszünk ennek érdekében. Bízunk benne, hogy Viktória teljesen felépül.

– Rendben van. Kérhetnék egy másolatot a feleségem kezelőlapjáról?

– Megfelelő indokkal ennek semmi akadálya.

– Szeretném kikérni egy magánintézmény szakvéleményét is.

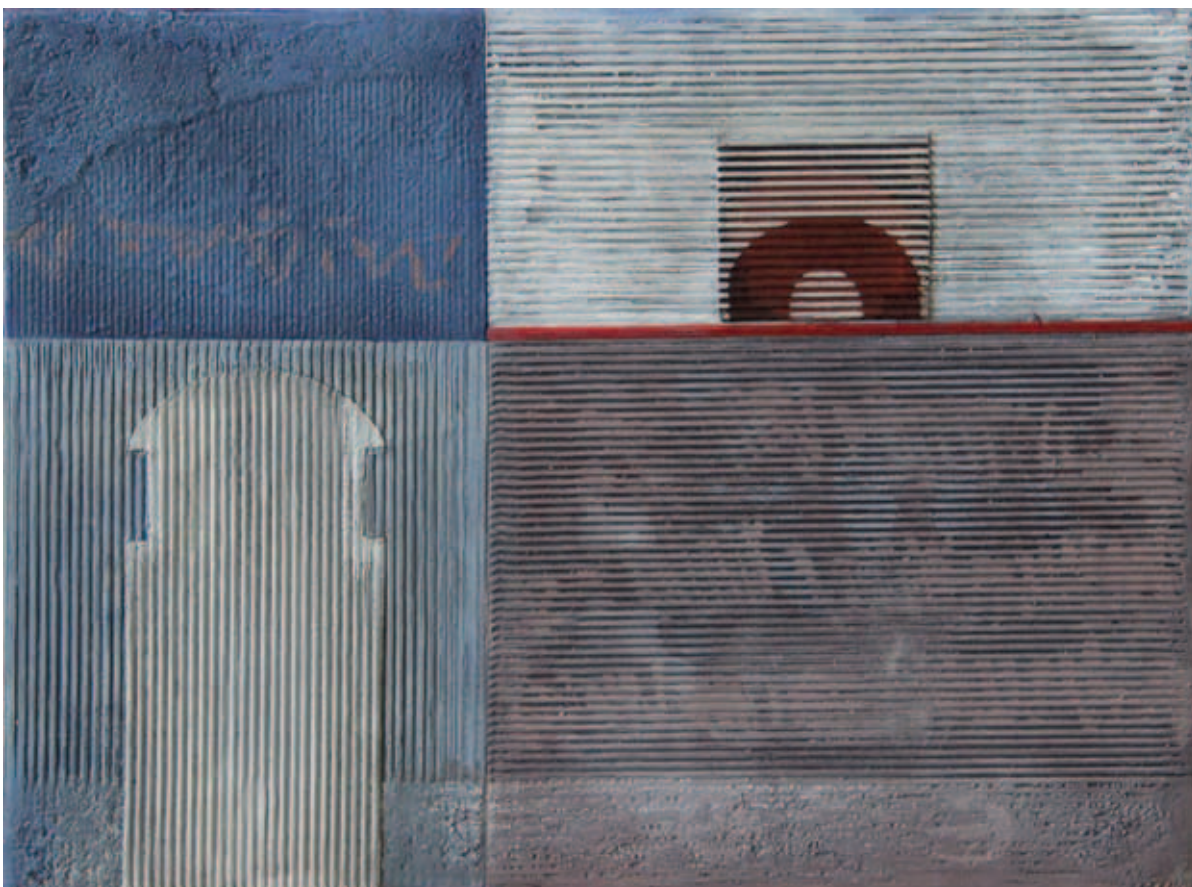
Szinte már szánakozóan néz rám. A vállamra teszi a kezét, és így válaszol.

– Hollósy úr, az országban mindössze két magánkórház van, ahol fogadnák a feleségét. Szakmabéliként ismerem az intézményeket. Történetesen a volt tanítványaim dolgoznak ezeken a helyeken. Ha feltétlenül ragaszkodik hozzá, kiadom a másolatot, de megkímélném két felesleges úttól, ők sem mondhatnak mást. A rehabilitációs fázisig intézetünkkel legfeljebb azonos színvonalú ellátásban részesülhet. Őszintén mondom, ezt a helyzetet nem lehet pénzzel megoldani. Amennyiben látogatható állapotba kerül, a család a rendszeres jelenlétével, látogatásaival támogathatja a mielőbbi felépülést.

Ezzel végképp betelt a pohár. Nem tudom tovább türtőztetni magam, a könnyek patakokban folynak az arcomon. Tehetetlennek és szánnivalónak érzem magam. A pénz valóban megváltoztatott. Abban a hitben éltem, hogy nem létezik olyan probléma, amit pénzzel ne tudnék megoldani. A mai napon két leckét is kaptam arról, ez mennyire nem így van. Ráadásul Viki épp ma olvasta ezt a fejemre, én pedig ennek ellenére is pénzzel közelítettem az újabb problémához. Ha ezt látná, éppúgy csóválná a fejét, mint ahogy a doktor is tette. Ők tisztán látják kívülről azt a naiv embert, akit nekem is fel kellett volna ismernem a tükörben már évekkal ezelőtt. Armani öltönyök, Rolex óra, Ralph Lauren ing. Mind-mind szemfényvesztés. A társadalmi réteghez való tartozás manifesztációja. Tudom magamról, hogy jó ügyvéd vagyok, de azt is tudom, hogy az ügyfeleim igenis megnézik, milyen óra és öltöny van rajtam. Látják, milyen autóval érkezem a tárgyalásra. Felmérnek, bekegatorizálnak és értékelnek. Én pedig igyekeztem alkalmazkodni, mindenki igényeinek eleget ten-

BUDAHÁZI TIBOR, Római töredékek XVIII.; XV., 2015–19

BUDAHÁZI TIBOR, Római töredékek XXIII.; X., 2015–19

ni. S végtére is itt követtem el a legnagyobb hibát, egy idő után a saját családom igényeit is igyekeztem felmérni, és minél inkább teljesíteni. Sajnos úgy tűnik, nagyon rosszul mértem fel az igényeket, az anyagi javak helyett magamból kellett volna többet nyújtanom. Így is lesz, ezt őszintén megfogadom.

– Elnézést, én csak...

Keresem a szavakat, de nem tudom, mit mondhatnék. Szerencsére megkönnyörül rajtam.

– Semmi baj, megértem, hogy kétségbeesett, és minden eszközzel igyekszik segíteni a feleségének. Nyugodjon meg, mindent megteszünk érte, ami orvosilag lehetséges.

Vikit egy hónapon át tartották mesterséges kómában. Életem legnehezebb hónapja volt. Négy fronton kellett helytállnom. A testmozgással a körülmények miatt felhagytam, reggel nyolc és dél között dolgoztam. Munka után irány haza, a lehető legtöbb házimunka elvégzése után vissza Bencéért a sulihoz, majd irány be a kórházba, végül haza, Bencével leckeírás, ellenőrzés, vacsora és alvás. Már amennyi időm maradt aludni... Hétköznapiakon rendeléssel oldottam meg a kaját, de hétvége én magam főztem. Igazság szerint két dolgot sem értettem. Viki hogyan képes nagyobb bevásárláskor mindent észben tartani, ami kifogyott a konyhájából, illetve bármennyit is takarítottam, a ház úgy nézett ki, mint egy csatatér. Pedig tényleg takarítottam szorgalmasan. Elképzelésem sincs, mennyit dolgozhatott azért, hogy mindig tiszta legyen mindkét emelet. Arra is rá kellett döbennem, hogy alig ismerem a saját fiam. Erre ő maga hívta fel a figyelmem. Egyik délután próbáltam faggatni az iskolai dolgairól, és nemes egyszerűséggel közölte, hogy azt sem tudom, kik a barátai. Ebben kétségtelenül igaza volt. Az sem könnyítette meg a dolgot, hogy folyton Viki felől érdeklődött, én pedig nem mondhattam semmi biztatót. Sokszor láttam fél szemmel, hogy a LEGO Star Wars videojátékkal játszik. Ezért is rendeltem neki a csillagromboló készletet karácsonyra. Az egyik alkalommal, amikor leült a tévé elé játszani, odaültem mellé. Először rám se hederített, de amikor látta, hogy érdeklődöm a játék iránt, elmondta, hogy ketten is lehet vele játszani. Azóta vállt vállnak vetve, pályáról pályára haladva győzzük le az ellenséget. Ez a picis szikra kellett, hogy visszataláljunk egymáshoz. Ettől a ponttól éreztem úgy, hogy újra bekerültem a legbelső körbe.

Sosem felejttem el azt a novemberi szombatot, aminek délelőttjén felhívtak a kórházból. Viki magához tért! Amikor elmondtam Bencének, majd kiugrott a bőréből. Velem együtt persze. Azonnal berohantunk a kórházba, csak egy virágüzletnél álltam meg útközben. Beni adta át a csokrot, és jól összepuszigatta anyukája gyöngyöző arcát. Egyből elkezdett mesélni neki, épp hanyadik szinten járunk a Star Warsban, arról sem feledkezett meg, hogy együtt játszunk, és még arra is megkérte, hogy jöjjön haza minél előbb, mert az én bundás kenyerem néha fekete színű. Összetalálkoztunk a tekintetünk, és azonnal tudtam, hogy érzi, minden megváltozott. Szelíd mosolyában a megbocsátás jelent meg. Odaléptem mellé, és én is összevissza puszigattam. Aznap éjjel annyira izgatottak voltunk, hogy egyikünk sem tudott aludni. Hirtelen ötlettől vezérelve elővettem a rejtekhelyről a LEGO csillagrombolót, ami pár hete már megérkezett. Este hatkor kezdtünk bele az építésbe, ami a készlet döbbenetes méreteiből adódóan hajnali négyig tartott. Közben végig figyeltem a csillogó szemű fiam, aki úgy nézett fel rám, mint építőmunkás a vezető mérnökére. Mekkora fordulat a világ néhány hét leforgása alatt. Ha őszintén belegondolok, ez a készlet ott várta volna a fa alatt, majd berohant volna vele a szobájába, és valószínűleg soha nem építi össze rendeltetése szerint. Én pedig örültem volna, ahogy örül, vagy legalábbis elképzeltem volna, mert ha valami biztos, akkor az az, hogy nem ültem volna le mellé órákra építkezni.

Pedig ennek a készletnek az ereje nem abban a pár ezer műanyagdarabban áll, hanem azokban az együtt töltött órákban, amikre boldogan emlékszünk vissza. Most már pontosan tudom.

December ötödikén Beni egy meglepő javaslattal állt előm.

– Figyelj, apa! Tudom, hogy igazából nincs is Mikulás. Nem lehetne, hogy beöltözzöl Mikulásnak, én pedig a krampuszodnak, és meglepjük anyát?

– Hogyne lehetne! Szuper ötlet! Holnap sulis után elszaladunk jelmezt venni, és beöltözve látogatjuk meg anyát.

– Oké, pacsit rá!

A szerencse is mellénk szegődött, rögtön az első üzletben találtunk jelmezt mindkettőnk méretében. Összeállítottunk egy speciális, csak gyümölcsöket tartalmazó csomagot, és támadásba lendültünk. Viki könnyekig hatódott, én pedig büszkén újságoltam, hogy a fiunk ötlete volt.

A karácsonyi készülődés igen szolidan zajlott. Ugyan ki foglalatostkodna ilyesmivel nagy lelkesedéssel, ha közben a feleségét kórházban ápolják? Nem hívtam ki a szakembereket, a fényfüzerek idén nem lettek kitéve. Egyik délután elszaladtam a Nyugati melletti plázába, és összekapkodtam pár apróságot ajándék gyanánt. Bencének megvettem a Gazdálkodj okosan nevű társasjátékot. Elmosolyodtam, amikor megláttam, azt sem tudtam, hogy még gyártják. Emlékszem, jókat játszottunk vele a kisiskolás osztálytársaimmal, remélem, ő is szereti majd. Szerintem bevihetjük a kórházba is, és karácsonykor nagy partikat rendezhetünk.

Az egész vásárlási procedúra alig tartott tovább negyven percnél. Mindent előre elterveztem, pontosan tudtam, kinek mit szeretnék vásárolni. Fejcsóválva szemléltem a hömpölygő tömeget, ahogyan hullámként nyaldossa az üzletek bejárait. Szinte láttam magam kívülről ebben a tömegben. Az utóbbi években magam is részese voltam. Mennyire mást jelentett a vásárlás akkor és most.

Huszonegyedikén az anyósom is ájtott hozzánk. Szükség is volt a női kézre, mert elhatároztuk Benivel, hogy idén bizony saját kezűleg készítünk minden karácsonyi sütit és ételt. A munka javát mi végeztük, de persze kellett az útmutatás, az anyósom tanácsai nélkül igen gyakran futottunk volna vakvágányra. Huszonharmadikára elkészült a mákos, diós és gesztenyés bejglink is, minden fajtából három rúd. Nagy volt a kísértés a kóstolásra, de végül sikerült ellenállnunk. Bence teljesen egyedül kavart be mézeskalácstésztát, amit aztán kinyújtottunk, és ő mindenféle formákat szaggatott belőle. A figurákat szépen fel is díszítette. Nem gondoltam volna, hogy ilyen jó érzéke van hozzá.

Amint elkészültek a sütemények, Beni és az anyósom átmentek hozzájuk. Én kértem, hogy legyen időm éjjel végigtakarítani a házat. Kora este még beszaladtam Vikihez, csak aztán veselkedtem neki a merész vállalásnak.

Kilenc óra, az anyósom által gondosan előkészített tyúk a fazékban rotyog. Készül életem első húslevese. Pontos recept szerint haladok, remélem, jól sikerül. Félórája még zuhanyoztam. Természetesen hűvös vízzel, hátha felfrisít egy kicsit. Nagyjából beváltotta a hozzá fűzött reményeimemet. Egy teljes éjjelen át tartó takarítás után különösen kellemes volt. A ház mindenesetre ragyog, amire azért büszke vagyok. Egyetlen hiba csúszott a majdnem tökéletes összképbe. Sehol sem találtam a hi-fi távirányítóját. Félórányi keresés után feladtam.

Azzal még csak véletlenül sem vádolhatna senki, hogy a konyhai logisztika nagymestere volnék, most valahogy mégis összejöttek a dolgok a nagy nyomás ellenére is. Kettőre beszéltek meg anyósomék és Beni érkezését, gyors ebéd után még szeretnénk beszaladni Vikihez, és finom ételekkel, na

meg jó társasággal elhalmozni őt. Ezért is vállaltam magamra a főzést, ha nem is lesz minden tökéletes, akkor is saját kézzel készült finomságok lesznek az asztalon. A töltött káposzta már megfőtt a kuktában, az afrikai harcsaszleteket pedig futószalagon sütöm az olajban. Mellette a fritőzben a harmadik adag hasáburgonya pirul.

Pontosan fél kettő van, amikor belém hasít a felismerés. Minden sínen van, de a karácsonyfáról úgy megfeledkeztem, hogy egyáltalán nem is vettem. Már nincs idő elmenni itthonról, nem tudom, mi legyen. Eszembe jut a legelső műfenyőnk, amit még Vikivel vásároltunk a pici albérletünkbe. Alig fél méter az egész. Többször találkoztam vele a gardróbban, mindig mondtam neki, hogy dobja ki, de valamiért megtartotta. Gondolom, a hozzá fűződő kellemes emlékek miatt. Milyen igaza volt! Most az életemet mentheti meg.

Utolsó simításként a csúcspdíszként szolgáló csillagot helyezem fel a fára, mikor nyílik az előszoba ajtaja, és Bence rohan be a nappali közepére. Előkapja a zsebéből a hi-fi távirányítóját, és bekapcsolja a gépet. Arra sincs időm, hogy megjegyezzem, félórán át kerestem, mert megszólal John Williams *Somewhere in my memory* című dala. A kedvenc karácsonyi dalom.

– Ez az én karácsonyi meglepetésem, apa! Bejöhetsz!

Bence szavai után Viki lép be a nappaliba. Széles mosolya beragyogja a teret. Az állam leesik, és úgy is marad, míg el nem hiszem, amit látok. Odaszaladok hozzá, és szorosan magamhoz ölelem. Ezt jól eltitkolták. Mindenki cinkostárs lehetett, mert naponta kérdeztem az orvosokat, mikor jöhet már haza. Közben Bence bedugja az égősort a hosszabbítóba. A fán felvillannak a színes fények, majd ő is odaszalad hozzánk. Most már hárman öleljük egymást úgy, mint eddig talán soha. Viki a fülemhez hajol, és belesúgja:

– A fiunk ötlete volt!

III. helyezett (elbeszélés)

VERÉB ÁRNIKA

A babiloni

Jácint puszta tréfából választotta ezt a nevet magának. Próbáltam elvetni, mert nem illik rá, a név hagyománya gyenge allegóriaként sem él meg rajta, de nem megy. Ebben a történetben hát így fogják hívni.

Volt egyszer egy király, aki erősen félt az Istent. Vörös poros, fehér falú városban élt, ahol a szikár palota köré velencei vizeket költöztettek. Szerette a nőket, megfért az ő fehér húsup és a szent emberek csuklyaszaga az asztala mellett. Egy szép napon idegen asszony érkezett, karcsú, akár egy torony, és kék, mint a hajnali köd. A király bolondul akarta az asszonyt, aki körbete-kerte selyemfényű hajával, és gyönyörű álmokat hordott a lábai közt. Az idegen három nap és három éjen át maradt a szikár palotában, lubickolt a velencei vizekben, kék selyemben táncolt a hold alatt, és kacagott, egyre csak kacagott. Az idegen asszonyt másutt másként nevezték, és erősen rettegtek tőle, mert lába nyomán elhaltak a fűvek. De a vörös poros városban nem hallottak róla, és arcképét a szerelmes király parancsára belefartagták a fehér falakba.

Esténként, mielőtt elalszunk, meséket szoktam mondani Jácintnak. Ilyenkor nyakig takarja magát, a derekamra fekteti a fejét, és még álmában is mo-